

ת"פ 12422/06/20 - בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד רביע עבד אל חי (עציר)

בית משפט השלום בכפר סבא
ת"פ 12422-06-20 מדינת ישראל נ' עבד אל
חי(עציר)
לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד קובי לן ועו"ד דניאל דהן

נגד

רביע עבד אל חי (עציר) הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד אשר חן

גזר דין

כתב האישום המתוקן; הודאת הנאשם; והסדר הטיעון

1. הנאשם, יליד 1978, הורשע על פי הודאתו, ובמסגרת הסדר טיעון שבא לאחר הליך גישור שהתנהל לפניו, בעבירות של **תקיפה סתם (בן זוג)** בצוותא, בניגוד לסעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין; ו**תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר**, בניגוד לסעיף 382(א) לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן הנאשם וחנין עבד אל חי (להלן - **המתלוננת**) מצויים בהליכי גירושין ולהם שלושה ילדים משותפים. ברקאת חאסקיה, באסם עבד אל חי ושאקר סמארה (להלן - **ברקאת, באסם ושאקר**, וביחד **האחרים**) הם חבריו של הנאשם. במועד הרלוונטי לכתב האישום שהתה המתלוננת יחד עם הילדים בבית מלון בטבריה. באותו מועד שהה בבית המלון ליווא ג'אבר (להלן - **המתלונן**), עורך-דין במקצועו אשר לו היכרות מוקדמת עם המתלוננת, יחד עם בני משפחתו.

ביום 25.5.20, בשעה 23:30, שהו המתלוננת והמתלונן ברכבו של האחרון בסמוך לבית המלון. באותו מועד הגיעו הנאשם והאחרים למקום בשני כלי רכב, בעוד ברקאת נמצא ברכבו של הנאשם ובאסם ושאקר נמצאים ברכב נוסף. בהמשך לאמור ירדו הנאשם והאחרים מכלי הרכב וניגשו לעבר רכבו של המתלונן. מיד ובסמוך, פתח הנאשם ומי מהמעורבים את רכב המתלונן מצדו של המתלונן והחל להכותו באמצעות ידיו, יחד עם האחרים, בין היתר באמצעות מקל דק מעץ בו אחז מי מהאחרים. באותן הנסיבות, היכו מי מהמעורבים וביניהם הנאשם את המתלוננת באמצעות ידיהם ובמקל בגבה ובפניה. בתגובה למתרחש, זעקה המתלוננת, עד אשר הגיעו למקום מספר אנשים שזהות חלקם

אינה ידועה למאשימה, ביניהם שלום טורקוב, אשר צעק לעבר הנאשם והאחרים שיחדלו ממעשיהם.

כתוצאה ממעשיהם של הנאשם והאחרים, נשבר המקל.

אז עלו הנאשם והאחרים על רכביהם ועזבו את המקום, כשהמקל נותר שבור ברכב המתלונן.

בגין מעשי המעורבים פונו המתלוננת והמתלונן באמצעות אמבולנס לבית חולים.

כתוצאה ממעשי הנאשם והאחרים נגרמו למתלונן חתך כ-4 ס"מ בשוק רגל שמאל, נפיחות בשורש יד ימים ושפשוף באצבע 4 ביד שמאל. בגין חבלות אלו נזקק המתלונן לחיסון טטנוס ותפירת הפצע וחבישתו. כתוצאה ממעשי הנאשם והאחרים נגרמו למתלוננת חתך קטן שטחי בגבה הימנית, המטומה מעל קשר זיגומה מימין והמטומות בגבה, אשר הצריכו ניקוי וחיטוי אזור החתך והדבקתו.

2. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם שהמאשימה תעתור לעונש ראוי של 15 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית של מאסר על תנאי, קנס כספי ופיצוי למתלוננים. ההגנה תטען כראות עיניה.

טיעוני ב"כ הצדדים

3. ב"כ המאשימה הפנתה לעובדה שהסדר הטיעון נערך **לאור קושי ראיתי**, כפי שנחשף בית המשפט במסגרת הליך הגישור. עם זאת, למרות תיקון כתב האישום לקולא, עדיין מדובר בנסיבות חמורות המלמדות כי הנאשם חבר לשלושה אחרים, נסע בעקבות המתלוננת לטבריה, וכשהבחינו במתלוננת ובמתלונן ברכבו תקפו הנאשם ומי מהמעורבים את המתלונן באמצעות ידיהם ובאמצעות מקל, וגם את המתלוננת באמצעות ידיהם ובאמצעות מקל. על עוצמת האלימות ניתן ללמוד מהעובדה שהמקל נשבר ומהחבלות שנגרמו למתלוננים. התובעת הגישה תמונות של החבלות שנגרמו למתלוננים (**תע/4**). לדברי ב"כ המאשימה יש ללמוד מעובדות כתב האישום שלאירוע קדם תכנון מוקדם בין הנאשם והאחרים, כשחלקו של הנאשם הוא החלק הארי, בשים לב לזיקתו למתלוננת. נטען שהערכים החברתיים המוגנים הם שלמות הגוף ותחושת הבטחון של המתלוננים וכי עבירות אלימות מחייבות השתת עונשי מאסר לריצוי בפועל לצורך הרתעת הנאשם והרתעת הרבים. ב"כ המאשימה הפנתה לעברו הפלילי של הנאשם (**תע/1**) הכולל שתי הרשעות ורישום פלילי אחד. היא הפנתה לכך שבשנת 2018 נגזר דינו של הנאשם למאסר על תנאי (**תע/2**) בגין ביצוע עבירת תקיפה סתם (בן זוג) שבוצעה כלפי אותה מתלוננת. בנסיבות אלה, עתרה התובעת לגזור עלך הנאשם 15 חודשי מאסר, לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננים.

התובעת הפנתה לעובדה שהנאשם עצור בתיקנו מיום 26.5.20. ביום 29.9.20 הוא החל לרצות עונש מאסר לתקופה של 14 חודשים שנגזר עליו בבית המשפט המחוזי מרכז בגין עבירות מרמה והלבנת הון (**תע/3**). כך יוצא שמיום 29.9.20 ועד מתן גזר הדין בתיק זה הנאשם מרצה מאסר בתיק האחר ושוהה במעצר עד תום ההליכים בתיקנו. לפיכך, ולאור סעיף 46 לחוק העונשין ופסיקה שהגישה, עתרה התובעת לנכות מתקופת המאסר שתוטל על הנאשם אך את ימי המעצר "הנקיים" בתיקנו (מיום 26.5.20 ועד ליום 29.9.20) והיות ומדובר בבית המשפט הדיוני האחרון שדן בעניינו, להורות שעונשי המאסר ירצו בזה אחר זה (ולא בחפיפה מלאה או חלקית).

4. ב"כ הנאשם טען שהנאשם בחר להודות לאחר שהתנהל הליך של גישור, במהלכו נחשף בית המשפט לראיות נוספות שלא היו ברשות התביעה ומהן עלו קשיים משמעותיים באשר לאירוע המיוחס לנאשם. נטען שהנאשם הגיע לטבריה לא בעקבות המתלוננת, אלא בעקבות טלפון שהוא קיבל מבנו על כך שהוא ואחיו ננעלו בחדר במלון, כשהמתלוננת איננה, ולכן הגיע לשם הנאשם, ובמקרה הוא נתקל במכונת של המתלונן והתפתח האירוע כפי שהתפתח. נטען שהמאשימה התעלמה מארבע תלונות קודמות שהגיש הנאשם נגד המתלוננת, בין היתר, בגין הצתת רכבו של הנאשם. בנוסף, נטען שנגד שלושת האחרים לא ננקט כל הליך, בחלוף 9 חודשים, חרף העובדה שהשלושה נעצרו יחד עם הנאשם והם מופיעים כמבצעים בצוותא בכתב האישום המתוקן (ב"כ המאשימה השיבה שנשלח להם מכתב יידוע). עוד נטען שבכל הנוגע לתקיפת המתלוננת, הרי שעל פי הראיות שהוצגו על ידי ההגנה (סרטון שצולם על ידי מי מהמעורבים) לא יתכן שהנאשם תקף את המתלונן שישב בצדו הימני של המושב האחורי ובו-זמנית תקף את המתלוננת שישבה בצדו השמאלי של המושב, ועל כן, תוקף כתב האישום כפי שתוקן כשנאמר בו שהמתלוננת הותקפה על ידי הנאשם או מי מהאחרים.

הסניגור הפנה לעובדה שהנאשם הוא זה שהגיש לבית הדין השרעי תביעת גירושין ואילו המתלוננת היא שמושכת את ההליך ומנהלת נגדו מלחמת עולם. נטען שלפי חוות דעת עובדת סוציאלית נאמר שהנאשם אמור לקבל את המשמורת על הילדים.

נטען שעונש מאסר בן 15 חודשים לו עותרת התביעה הוא עונש מחמיר מאוד בנסיבות, ועל כן, יש לגזור על הנאשם עונש שיכלול חפיפה מוחלטת בין ימי המעצר בתיק זה לעונש המאסר אותו הוא מרצה כעת, או "שחלק מכריע יהיה בחופף ואולי קטן במצטבר", זאת כאשר על פי סעיף 45(א) לחוק העונשין המאסר הארוך "בולע" את המאסר הקצר. לטענת הסניגור, הוראה בדבר חפיפה או הצטברות של עונשי המאסר אמורה לבוא מצד בית המשפט העליון, שהוא בית המשפט האחרון שידון בעניינו של הנאשם, ולא מצד בית משפט זה.

לענין רכיבי הענישה האחרים, הקנס והפיצוי, נטען שהנאשם נמצא בהליך של פשיטת רגל וכינוס נכסים (עמ' 13, פסקה 19 לגזר דינו של בית המשפט המחוזי מרכז). עוד נטען שהוא מרצה תקופת מאסר ארוכה ויקשה עליו לעמוד בתשלומים. ולבסוף נטען שממילא קיימת תביעת גירושין בין בני הזוג והעניינים הכספיים ביניהם יוסדרו שם.

לאחר שגזר דין היה מוכן לשימוע, התקבלה בקשה מאת ב"כ המאשימה, אתמול, 24.2.2021, לאפשר למתלוננת להגיש תצהיר נפגע עבירה, וזאת על פי בקשתה. ב"כ הנאשם התנגד למהלך זה וקבעתי שהבקשה תידון במעמד הדיון היום, טרם השמעת גזר הדין.

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, החלטתי לאפשר למתלוננת לומר את דברה לפני בית המשפט, אף שכאמור הדיון היום קבוע לשימוע גזר הדין וזאת נוכח החשיבות שראיתי בשמיעת עמדת נפגעת העבירה, כשמדובר בעבירות של אלימות במשפחה, וחרף העובדה שהבקשה הוגשה מעבר לדקה ה-90, לאחר שנשמעו הטיעונים לעונש והנאשם אמר את דברו האחרון.

המתלוננת סיפרה שסבלה מהנאשם במשך שנים, מאז נישואיהם, כאשר הנאשם היה קנאי. לדבריה, היא מעוניינת

להתגרש מהנאשם ואכן, ביום ראשון הקרוב, אמור להתקיים דיון בבית הדין השרעי לעניין הגירושין, במסגרתו היא מקווה לקבל את הגט המיוחל, אם כי היא מתרשמת שלנאשם אין כוונה כנה ואמיתית ליתן לה גט. המתלוננת סיפרה כי גם לאחר הגשת כתב האישום ממשיך הנאשם להטריד אותה ולאיים עליה, אם כי לשאלת בית המשפט הודתה כי אין לה ראייה או הוכחה לכך שההודעות המאיימות שמתקבלות לנייד שלה מקורן בנאשם, דווקא.

דיון והכרעה

5. הערכים החברתיים המוגנים בעבירות אותן ביצע הנאשם מוכרים וידועים ואין צורך להכביר אודותם. די אם נזכיר שמדובר בהגנה על ערך חיי אדם, הגנה על שלמות הגוף והגנה על שלווה הנפש של המתלוננים. מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים במקרה שלפניי אינה נמוכה.

לחומרא ייאמר שמדובר בתקיפה שבוצעה כלפי המתלוננת והמתלון, על ידי מספר אנשים שחברו יחדיו לביצוע המעשים, כאשר המעורבים מצויידים במקל עץ. התקיפה בוצעה באמצעות הידיים ובאמצעות המקל. כתוצאה מאותה תקיפה, נגרמו למתלוננים החבלות המתוארות בסעיפים 10-12 לכתב האישום המתוקן, אשר כללו חתך כ-4 ס"מ בשוק, נפיחות בשורש היד ושפשוף באצבע (למתלון), וחתך שטחי בגבה והמטומות בגב (למתלוננת), חבלות שהצריכו פינוי באמבולנס לבית החולים, תפירת הפצע של המתלון והדבקת הפצע של המתלוננת. עוד לחומרא ייאמר שתקיפת המתלוננת והמתלון בוצעה כאשר הנאשם והמתלוננת היו מצויים בהליכי גירושין וכשהתביעה תלויה ועומדת לפני בית הדין השרעי, כאשר לאור זאת הנאשם הוא הדומיננטי באירוע ובעל האינטרס העיקרי.

לקולא, ייאמר שכתב האישום תוקן לקולא באופן משמעותי, כך שצוין בו שהמקל היה "מקל דק", ואכן, מצפייה בסרטון שצולם במהלך האירוע ניתן להתרשם שמדובר במקל עץ דק מאוד; חרף העובדה שמיוחסת לנאשם, בין היתר, עבירה של תקיפה סתם (בן זוג) בצוותא, הרי שמעובדות כתב האישום המתוקן עולה שאין הכרח שהנאשם, עצמו, הוא זה שתקף את המתלוננת, כאשר צוין בו ש"באותן הנסיבות, הכו את המתלוננת מי מהמעורבים וביניהם הנאשם באמצעות ידיהם ובמקל...". ברור שלנאשם אחריות לביצוע העבירה מכוח הביצוע בצוותא, ואולם, קיימת נפקות לעובדה שאין הכרח שהנאשם הוא זה שתקף את המתלוננת באמצעות ידיו ובמקל, כשיתכן שאחד האחרים עשה כן והנאשם אשם בכך מכוח הביצוע בצוותא בלבד; כתב האישום המתוקן "שותק" באשר לנסיבות הגעת הנאשם והאחרים לקירבת בית המלון בו שהו המתלוננת והמתלון בטבריה. זאת ועוד, כתב האישום המתוקן לא מייחס לנאשם קשירת קשר לביצוע פשע או עוון (תקיפת המתלוננים), המלמד על תכנון מוקדם של אירוע התקיפה. על כן, אין לשלול טענת הנאשם ובא-כוחו שסיבת הגעתו של הנאשם למקום היא הזעקתו על ידי אחד הילדים שעל פי כתב האישום המתוקן הושארו במלון על ידי המתלוננת, אשר שהתה יחד עם המתלון ברכבו בסמוך לבית המלון.

6. נוכח נסיבות ביצוע העבירות, כמפורט לעיל, ונוכח מדיניות הפסיקה הקוראת להחמיר בעונשם של מי שמבצעים עבירות אלימות בכלל, ועבירות אלימות במשפחה בפרט, אני קובע כי **מתחם העונש ההולם נע בין 10 ל-24 חודשי מאסר, לצד רכיבי ענישה נלווים.**

7. באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות -

א. הנאשם כבן 43. מגיליון ההרשעות הקודמות (תע/1) עולה שלחובתו שתי הרשעות ורישום פלילי,

כדלקמן - בשנת 2015 הסתיים נגדו הליך ללא הרשעה בגין ביצוע עבירה של קבלת נכסים שהושגו בפשע; במאי 2018 הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה סתם (בן זוג), אשר בוצעה כלפי המתלוננת כאן, ונדון למאסר על תנאי (אשר אינו בר הפעלה) ולצו מבחן למשך שנה. מגזר הדין (תע/2) עולה שבעניינו של הנאשם הוגשו תסקירים אשר הצביעו על עליות ומורדות בהליך הטיפול בו השתתף, כשלאחרונה חלה התייצבות במצבו של הנאשם. לפיכך, היות ומדובר היה אז בהרשעה ראשונה של הנאשם, ונוכח קשיים ראייתיים, גזר עליו בית המשפט את העונש הנזכר לעיל; ביום 17.12.19 גזר בית המשפט המחוזי מרכז על הנאשם 14 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי וקנס כספי בסך ₪ 60,000, בגין ביצוע עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, זיוף בכוונה לקבל דבר במרמה בנסיבות מיוחדות בצוותא, קבלת דבר במרמה בנסיבות מיוחדות בצוותא, ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות בצוותא והלבנת הון בצוותא חדא. כמתואר בגזר הדין (תע/3), הנאשם בצוותא חדא עם אחרים הוציא לפועל תכנית מרמה בינלאומית, במסגרתה העבירה חברה זרה לחשבון בנק אמריקני שפתחו הנאשם והאחרים סכום עצום של \$1,427,040, אך בעקבות התערבות ה-FBI האמריקני נמנעה העברת הכסף בפועל לנאשם ולאחרים.

יצוין, שהנאשם החל לרצות את עונש המאסר בן ה-14 חודשים שנגזר עליו בתיק זה ביום 29.9.20. עוד יצוין, כי על גזר הדין של בית המשפט המחוזי מרכז תלויים ועומדים ערעורים הדדיים שהגישו המדינה והנאשם (ע"פ 829/20).

ב. הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן, חרף קיומם של קשיים ראייתיים, נטל אחריות וחסך ניהול הליך הוכחות ארוך ומורכב, כשכתב האישום כולל 16 עדי תביעה. יותר מכך, הנאשם חסך מהעדת המתלוננת והמתלונן, כשברור שחקירה נגדית עלולה היתה לגרום להם למבוכה רבה כשבדאי היו נשאלים לפשר מעשיהם ברכב המתלונן, מחוץ לבית מלון בו שהו, כשילדיה הקטינים של המתלוננת נותרים לבדם בחדר במלון. בנסיבות אלה, ניתן משקל משמעותי להודאת הנאשם.

ג. הנאשם מצוי בעיצומו של הליך גירושין מהמתלוננת, כאשר בסופו לא צפויה אינטראקציה זוגית בינו לבין המתלוננת, באופן שיפחית את נקודות החיכוך ביניהם, ואת הסיכון כלפיה מצדו.

8. נוכח הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כמפורט לעיל, מצאתי למקם עונשו של הנאשם מעל לרף התחתון במתחם העונש ההולם אותו קבעתי.

חפיפה או הצטברות של עונשי המאסר?

9. סעיף 45 (ב) לחוק העונשין, שכותרתו "מאסר חופף", קובע -
"מי שנידון למאסר ולפני שנשא כל ענשו חזר ונידון למאסר, ובית המשפט שדן אותו באחרונה לא הורה שישא את ענשי המאסר, כולם או מקצתם, בזה אחר זה, לא ישא אלא עונש מאסר אחד והוא של התקופה הארוכה ביותר".

ההגנה טענה שהאכסניה שאמורה להחליט באשר לריצוי עונשי המאסר, בזה אחר זה או בחפיפה (מלאה או חלקית), היא בית המשפט העליון ביושבו כערכאת ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי מרכז בתיק הלבנת ההון. ואולם,

אני סבור שמדובר, דווקא, בערכאה דיונית שדנה את הנאשם באחרונה וגוזרת את דינו באחרונה, אשר היא זו שאמורה להחליט בדבר הצטברות או חפיפה של עונשי המאסר, שאם לא תאמר כן, ייצא שעל החלטת בית המשפט העליון בענין לא תהא לצדדים זכות ערעור, באשר מדובר בערכאת ערעור עליונה שפוסקת בענין לראשונה. מצד שני, פרשנות לפיה לערכאה הדיונית האחרונה שדנה בעניינו של הנאשם הסמכות לפסוק בדבר הצטברות או חפיפה תביא לכך שלצדדים תהיה זכות ערעור לבית משפט שלערעור בסוגיה זו וזו, כמובן, מדיניות משפטית רצויה (ע"פ 7907/14 ואזנה נ' מדינת ישראל (22.2.15), פסקה 12; רע"פ 3589/17 שמואל נ' מדינת ישראל (10.2.20)).

10. לגופו של ענין - כאמור, יש ליתן במסגרת גזר הדין הוראה בדבר סדר נשיאת עונשי המאסר, שכן לא יתכן שהנאשם יישא את תקופת המאסר הארוכה מבין השתיים שהוטלו עליו, וכך יצא שלא יישא בכל עונש בגין עבירות האלימות שביצע בתיק דנן. יחד עם זאת, היות ונראה שלו היה הנאשם מצרף תיק זה לתיק שנדון בבית המשפט המחוזי הוא היה נדון לעונש אחד כולל, אשר ודאי היה משכלל את כלל הנסיבות ומביא בחשבון "ניקוי שולחן" מצידו, נראה שיש להורות על חפיפה מסויימת בין עונש המאסר שהנאשם מרצה כעת לעונש המאסר שיוטל עליו במסגרת גזר דין זה. זאת, אף בשים לב להודאת הנאשם ולחרטתו, ולעובדה שתקופה של כ-4 חודשים היה נתון הנאשם במאסר בתיק האחר, כשהוא בסטאטוס של עצור עד תום ההליכים בתיקו, ומשכך לא זכה לזכויות להן זוכה אסיר שפוט.

[לשיקולים השונים לענין ניכוי ימי מעצר החופפים לימי מאסר - ראה ע"פ 8244/17 מדינת ישראל נ' פלוני (21.6.18), בפסקה 20].

[לשיקולים השונים בהפעלת שיקול הדעת השיפוטי בשאלה אם להורות על חפיפה או צבירה של עונשים, וביניהם - אופי המעשים; חומרת העבירות ונסיבות ביצוען; האם מתקיימת ביניהן זיקה הדוקה; ושיקולי גמול והרתעה, כאשר שיקול הדעת הפרטני מופעל באספקלריה של עקרון ההלימה - ראה ע"פ 7907/14 ואזנה נ' מדינת ישראל (22.2.15); רע"פ 3589/17 שמואל נ' מדינת ישראל (10.2.20)].

11. לאור האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 13 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו, 26.5.20-29.9.20.

אני מורה ש-3 חודשים ירוצו בחופף לתקופת המאסר אותה מרצה הנאשם כיום והיתר במצטבר לו.

ב. 7 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור כל עבירת אלימות.

ג. פיצוי למתלוננים (ע"ת 2 ו-3) בסך 3,500 ₪ לכל אחד, אשר ישולם עד ולא יאוחר מיום 1.12.21.

12. נוכח תקופת המאסר שהוטלה על הנאשם, ותקופת המאסר אותה הוא מרצה בתיק האחר - אני נמנע מלגזור עליו קנס כספי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בתוך 45 יום.

ניתן היום, י"ג אדר תשפ"א, 25 פברואר 2021, בנוכחות ב"כ המאשימה, הנאשם (באמצעות מערכת היועדות חזותית, לבקשתו) ובא-כוחו.